

«μετά Ζεβεδαίου του πατρός αυτών»

Ιδιαίτερη εντύπωση κάμνει το γεγονός, ότι οι γιοί, οι ψαράδες, συνεργάζονται με τον πατέρα τους.

Αν ερευνούσαμε άραγε στη σημερινή μας κοινωνία, θα βρίσκαμε τέτοιες περιπτώσεις;

Θα απογοητευτούμε μάλλον. Και αυτό γιατί σήμερα θα δούμε πράγματα εντυπωσιακά. Θα διαπιστώσουμε πώς, όσο πιο κοντά εργάζεται ο άνθρωπος με τον συνάνθρωπό του, τόσο πιο ξένος είναι. Η ζωή του ανελίσσεται μέσα σε μια ασφυκτική μοναξιά. Ο κάθε άνθρωπος αποδεικνύεται ταλαιπώρος Φιλοκτήτης που μόνος υποφέρει στη δική του Λήμνο.

Αποξενωμένες οι ψυχές, πλήρως αλλοτριωμένες, κυκλοφορούν μέσα στα ερέβη τα πυκνά των καιρών μας. Και κινούνται, νυχτωμένες πάντα, χωρίς πυρσό. Χωρίς φως, έστω και μιας πυγολαμπίδας. Έρημος. Και ο πόλεμος της επιβίωσής τους είναι διαρκής. Χωρίς όποιες άλλες πνευματικές αναζητήσεις.

Καθημερινή η έγνοια του σύγχρονου ανθρώπου τι θα φάει. Πώς θα ζήσει άνετα. Χωρίς όποιες άλλες αναζητήσεις. Πιο πνευματικές.

Είναι βέβαια και η πίεση που διαρκώς ασκείται εναντίον του. Τα οργανωμένα σύνολα έχουν επιστρατευθεί και ...βάλλουν εναντίον του. Ο άμεσος λόγος. Το ραδιόφωνο. Ο κινηματογράφος. Η τηλεόραση. Το τυπωμένο χαρτί. Το περιοδικό. Η εφημερίδα. Το βιβλίο. Τα πάντα του καλλιεργούν συνθήματα στη ζωή του. Του κλείνουν όποιους πιθανούς χώρους. Μήπως και εισβάλει εκεί κάτι άλλο. Κάτι ξένο.

Αν κάτι τέτοιο συμβεί, υπάρχει κίνδυνος ο άνθρωπος να ξεφύγει. Ν' αλλάξει μονοπάτι. Στόχο. Γραμμή πλεύσης. Και τότε όλα γκρεμίζονται. Και ποιος θα θελήσει να ξεκινήσει από την αρχή πάλι;

Οι άλλοι; Είναι τραγικό. Δολοφονούνται από τα όπλα των «κακών» της τηλεόρασης. Αυτοχειριάζονται ίσως. Πνευματικά και ψυχικά. Και μεταμορφώνονται σε θλιβερά ενεργούμενα.

Ο άνθρωπος τότε γίνεται ανυπόφορος εφιάλης. Υποχείριο των λειτουργών της βιομηχανίας της ψυχαγωγίας.

Δρουν εκτενώς, συνεχώς. Παράγουν. Επινοούν βελτιώσεις. Δημιουργούν χώρους γοητείας.

Και η ψυχή του ανθρώπου; Αν δεν προσέξει, κινδυνεύει κι αυτή.

Οι μηχανορραφίες είναι μεγάλες. Πολλές και αλλοπρόσαλλες. Με αποτέλεσμα, συχνά να κινδυνεύει να χαθεί και η ατομική του αξιοπρέπεια.

Αλλαγή τρόπου ζωής. Μεταμορφώσεις. Δαπάνες. Μόχθος έντονος και διαρκής. Προσανατολισμένος προς υλικά αποκτήματα. Και όλα τούτα, ένα τελικά καταφέρνουν. Τη διερεύνηση της εσωτερικής του μοναξιάς.

Συνομιλεί με τον εαυτό του ο σύγχρονος άνθρωπος; Κοιτάζει τον εαυτό του; Αυτοσυγκεντρώνεται καθόλου; Παρατηρείται, έστω και μια περίτρομη καταφυγή στους εσώτερους χώρους του; Αν όμως τούτο επιφέρει μια αδυναμία προσαρμογής προς τους όρους της κοινωνίας της συμβίωσης;

Παραπληρώματα της φοβερής αυτής μοναξιάς, μπορούν να προβληθούν αρκετά.

Ο κίνδυνος εδώ μεγαλώνει. Καραδοκεί η «αλεπού με τα σταφύλια».

Μπορούμε να προλάβουμε;

Οπωσδήποτε ναι.

Φτάνει, να κάνουμε τα δέοντα. Χωρίς ημίμετρα και αναβολές.

Λερναία Ύδρα λοιπόν η ζωή;

Εξαρτάται από εμάς.

Μπορεί να γίνει όμως και εστία χαράς και νοήματος ζωής.

Το παράδειγμα των ψαράδων λέει πολλά. Αρκεί να τολμήσουμε.

Και ο Χριστός, όπως πάντα, βοηθά.

+ ο π. Γ.